

dependents; demà seran uns altres, i unes altres les exigències.

La lluita, doncs, com veieu és inevitable i potser fins necessària. Voler defugir-la seria el cas de l'estruç, que fica el cap sota l'ala davant el perill, és més pràctic preparar-se. Car ço que convé és que estem tots units primer per a estudiar bé els diferents problemes en llurs termes mitjançant ponències i discussions serenes entre nosaltres, després per a discutir-ho amb les parts contràries i després per a defensar amb enteresa tot allò que sigui de justícia; que aquesta en últim cas ha d'ésser la nostra màxima aspiració, sense que deguin espantar-nos la lluita de bona fe ni la discussió en comissions mixtes o paritàries, que deuen constituir la màxima garantia per ambdues parts contendents.

No hi ha pas dubte, que en les lluites que ha de sostenir el metge, en el concepte de treballador intel·lectual, no les perdria tant fàcilment, si no es trobessin companys disposats a emmotllar-se a les circumstàncies, malgrat sigui en pugna amb els altres companys, i això també succeirà fins que tots o la gran majoria estiguem associats. Contra aquest mal, no hi ha més que l'educació progressiva dels companys malavintats, l'atracció pels aventatges d'una bona associació, lligar-los per l'interès, assegurant-los de les contingències del present proporcionant-los places aventajoses, i de les del pervindre a ells i llurs famílies per mitjà de la MUTUAL, a fi que puguin comparar els aventatges de la disciplina amb els inconvenients de l'aïllament.

Però tot el que acabem de dir no pot fer-ho el Col·legi? Veiem-ho.

Hi hagué un moment en què vaig creure que sí, puix al Col·legi obligatori com és, hi hem de ser-hi tots, i tots estem obligats a respectar els acords de la majoria. A més té recursos extraordinaris, pot imposar sancions als discolts i pot obligar sots pena de no deixar exercir, a pagar les quotes, una de les dificultats grosses de les associacions lliures. De més a més, l'associació dels Col·legis de tota Espanya en federació, com se tracta de fer, tindria una força molt superior.

Però per altra part, el Col·legi té l'inconvenient d'ésser obligatori, que per la gent de la nostra terra n'hi ha prou perquè no sigui mai simpàtic i no tindrà, per tant, mai l'ajut efusiu que pot tenir una entitat lliure; per a fer efectives les sancions, necessita de l'apoi de les autoritats, que el donaran o no segons els convinguin a ells o als cacics; els recursos extraordinaris no els fan efectius; i per últim, com és imposició d'un ministre, un altre ministre pot suspendre'l. Els mateixos iniciadors de la Federació tenen poques esperances que aquesta pugui tenir existència legal, perquè l'Estat no és fàcil permeti l'existència d'una potència semblant enfront d'ell.

Perquè l'acció del Col·legi, així com la de la Federació, pogués ser eficaç, se'ls hauria d'infiltrar l'esperit

del SINDICAT, però això no és possible sense la coexistència d'aquest, i és de temer que, si això succeeix no serà ben vist del Poder, i corre perill de dissolució, cas en el qual si el SINDICAT no coexistís, tot s'hauria perdut.

No vull repetir les comparacions fetes altres vegades entre el Col·legi i el SINDICAT, màxim després del paral·lel tan magistralment fet pel Dr. Vila i Abadal en el número 22 d'aquest BUTLLETÍ, solament hi afegiré una comparació en termes mèdics; al Col·legi pot comparar-se a una vacuna passiva, ja que la força li ve de fora, i el SINDICAT a una vacuna activa, ja que la força li ve de les pròpies cèl·lules, i ja se sap que la vacuna activa és més potent i duradora en la seva acció que la passiva. En el SINDICAT tota la força ve de nosaltres mateixos, estímulen-la doncs i defensem-nos.

La meua opinió, particularíssima, després de pensar-ho molt, és que l'ideal, ha d'ésser aquest, l'element director, el SINDICAT, naturalment d'acord amb el Col·legi, ja que tots devem ésser uns, i el Col·legi amb tots els seus ressorts, un instrument del SINDICAT. Procurar infiltrar al Col·legi, naturalment, i a la Federació, si és possible, l'esperit del SINDICAT, la qual cosa no sembla pas difícil si ens hi empenyem, ja que l'element director sembla bastant d'acord amb el nostre criteri. Que això va endavant, hi col·laborarem i ens en aprofitarem tot el possible; que fracassa per falta de constància o perquè el ministre o qui sigui li talla les ales o el suspèn, ens queda llavors el SINDICAT, que si l'hem sabut mantenir fort, com que depèn de la nostra pròpia voluntat, malgrat el suspengués el Poder, com l'au fènix, reneixeria de ses pròpies cendres.

Si aquest ideal meu es complís, llavors el Col·legi s'hauria de reduir a la mínima expressió, reduir despeses i establir una quota única per a Col·legi, SINDICAT i Mutual (primer grup d'Inyalidesa). Mediteu, companys, i digueu si convé que sigui aquest l'ideal de tots i sinó, que cada u hi digui la seva.

H. PUIG I SAIS

De re mutualista

Siguem previsors — Tinguem disciplina

V

La màxima economia de cada mutualista, està en raó directa de l'acumulació de Capital en el Fons Mixte.

És obligació sagrada i ineludible de tot metge mutualista, procurar incessablement el màxim augment del Capital del Fons Mixte,

No deu estranyar a ningú la finalització de l'escrit anterior (BUTLLETÍ n.º 23), sens parlar de les *aigües minerals* com a element rentístic de *Mutual Médica*.